

Gabriela Zea, NÚVOL, 9 de desembre del 2014

LA TENDRESA COM A PROPINA?

Aquest dimarts 9 de desembre damià bardera poch presenta un nou recull de contes titulat *Contes de propina* (El Cep i la Nansa) a la Llibreria La Impossible, a les 19:45h. L'acte comptarà amb Matthew Tree i Jordi Nopca i l'editor d'El Cep i la nansa, Francesc Mestres. Gabriela Zea Nadal, una de les il·lustradores del recull, fa la seva lectura particular de 'Contes de propina'.

El tremendisme és un dels elements amb què se sol vincular l'obra de Damià Bardera. El títol del seu primer llibre *El penúltim vòmit*, ja va ser tota una declaració d'intencions. Des de llavors, per les seves pàgines no han parat de desfilar un seguit de personatges desmembrats, pardals morts, ulls perduts o mocs escadussers fins arribar al seu sisè i darrer llibre – sense comptar l'assaig *Mediterròniament*, escrit a quatre mans juntament amb l'Eudald Espluga. *Contes de propina* ha estat la quarta vegada que he col·laborat com a il·lustradora del Bardera i, en els darrers anys, he pogut constatar com aquest tremendisme, a poc a poc, ha anat evolucionant per deixar pas a la tendresa. Sí, senyors, la tendresa. Potser alguns lectors de Bardera se sentiran sorpresos aquí amb l'aparició d'aquest terme, malgrat que a *Fauna Animal* ja hi era present, de manera tímida i subtil, envoltat del món sòrdid que caracteritza els contes barderians. Avui, a propòsit de *Contes de propina*, voldria reivindicar aquesta tendresa una vegada més. Sens dubte, és el que dota de màxima riquesa i profunditat al seu darrer llibre. I també allò que fa que, a meu parer, sigui el millor que Bardera ha publicat fins ara. La dolçor realça la sal (o viceversa) quan els ingredients es barregen de manera adequada, un equilibri que en aquest darrer recull de contes s'ha aconseguit amb més èxit que mai. Quan la cruesa, la tendresa i l'humor s'agafen de la mà, s'obren finestres noves: mirades divertides, crítiques i alhora compassives cap als personatges i també cap a un mateix. Somric recordant les

paraules del Damià, ara fa quatre anys, quan em va demanar un dibuix per primera vegada (el resultat va ser el ‘Pepito’ de *Fauna animal*): ‘Gabriela, crec que la teva sensibilitat xocarà amb la meua, és possible que els meus contes no t’agradin del tot, però espero que els hi puguis reconèixer un cert mèrit...’ El mèrit, l’hi reconeixia.

Però ha estat amb *Contes de propina* on realment he comprès i gaudit d’aquest univers, de la mirada personal i sovint onírica de la quotidianitat empordanesa, una forma de realisme màgic a la catalana. Al principi del text mencionava l’evolució de la seva obra, però no gaire gent sap que el llibre que Bardera va publicar el passat 2013, *Els nens del sac*, va estar escrita posteriorment als *Contes de propina* publicats aquesta tardor per l’editorial vilanovina El Cep i la Nansa. El mateix autor ha reconegut, en més d’una ocasió, que l’ordre de publicació de les seves obres respon a criteris de coherència i per això, m’atreviria a aventurar que aquesta coherència no és sinó l’aparició, *in crescendo*, de la tendresa en el conjunt de la seva obra. Ara bé, quan els criteris de publicació i els d’escriptura no són els mateixos, la previsibilitat en aquesta obra desapareix i només em queda preguntar-me: davant de quina mena de repte il·lustratiu em trobaré quan em caigui el proper manuscrit d’en Damià Bardera a les mans?